

Vánoční besídka, Vánoční výpravy, Z3V, Brčálník ...

XVII. ROČNÍK

LEDEN 2013

OBSAH

Vánoční besídka	3
Družinové spaní skautů – Čára	5
Skautská víkendovka v Klatovech – Čára	6
Vánoční výprava– Čára	10
Rádcovský kurz – Čára	11
Spaní skautek – Skřítek	13
Vánoční výprava vlčat – Koza	14
Brčálník – Johnny	15
Z3V- Čudla	16
Oldskauti-chata Zvonička– Bedlák	20
Oldskautský silvestr– Laka	22
Návštěva paní Stuchlové– Koza	23
Tříkrálová sbírka– Kiki	24

Vánoční besídka

Skautská vánoční besídka proběhla již tradičně týden před Vánocemi. Všichni jsme se sešli ve 14 h. v naší skautské klubovně a společně se přivítali. Byl nás opravdu hojný počet. Od nejmenších vlčat a světlušek po skauty, skautky, rovery i oldskauty.

Besídku zahájily tři uvaděčky převlečené za skřítky. Po pár

úvodních slovech šla na scénu vlčata. Připravila si pro nás velmi povedený příběh o Vánocích, ale to ještě nebylo od nich všechno. Dále pokračovaly totiž světlušky a po nich se vrátila na řadu opět vlčata. Světlušky nám zahrály několik scének, kde předváděly různá přísloví a po každé z nich jsme museli uhodnout, o jaké přísloví jde. Potom už následovala znovu vlčata. Ta mladší odrecitovala vánoční básničky. A tři odvážná ze starších nám ukázala vtipné podání písničky Gangam style v originálním pojetí. Po vlčatech se šly připravovat skautky.

Zahrály nám pohádku Lotrando a Zubejda. Jejich scénka se nám všem moc líbila stejně jako všechny předchozí.

Už jsme ale byli za půlkou celého odpoledne. Čas utíkal rychleji než jsme vůbec chtěli. Po skautkách nastoupili skauti. Jejich představení mělo dvě části. Nejprve jsme hádali jednotlivé úryvky z filmů. Ve druhé části jsme mohli vidět známé i neznámé bajky. Předposledním představením večera byla pohádka Tři veteráni v podání roverů a rangers, kde se konečně využila role tří skřítků. Besídku ukončili

oldskauti a jejich vánoční pásmo koled, kdy na nás přenesli už tu největší vánoční atmosféru. Mezi jednotlivými scénkami jsme si pokaždé něco zahráli nebo zazpívali, aby „herci“ měli čas se připravit. Na závěr odpoledne jsme si rozdělili dárečky, ve kterých každý našel nějakou maličkost.

Družinové spaní v klubovně

Po zářijové výpravě skauti navázali na tradici „co měsíc, to akce“ a v říjnu na ně čekalo speciální spaní v klubovně. V pátek v podvečer se tak v klubovně sešlo 12 skautů a čekal na ně nabitý program. Hned na úvod absolvovali vědomostní *Riskuj* s Vikym a následně se rozpohybovali při několika hrách, které si pro ně připravil

Kája. Pak již následoval hlavní bod programu, který však musel být vzhledem k nepřejícímu počasí improvizovaně upraven. Místo do lesa tedy museli skauti vyrazit plnit úkoly pouze po Příchovicích. Po jednotlivcích vyběhli z klubovny s vědomím prvního stanoviště a postupně podle plnění úkolů a odpovědí vykryštovaly dvě předem připravené skupiny, které následně odděleně dorazily do náležitě

připravené klubovny. Zde pak bylo provedeno slavnostní rozdělení do družin spojené s prohlídkou střediskové kroniky a nahlédnutím do historie skautských družin v Příchovicích. Od nynějška tedy v oddílu Nezmaři zvláště fungují dvě družiny. Družina Krahujců, ve které

byl rádcem jmenován Adam, podrádcem Pepa a s členy Ninjou, Jirkou, Lízou, Kubou a Dvojkou a družina Ostřížů s rádcem Jindrou, podrádcem Vojtou a členy Kapitánem, Vaškem, Langošem a Robinem. Oddílovým rádcem se stal Kája. Následovalo již jen posezení u čaje, někteří si prohlíželi kroniku a poznávali nynější členy střediska v mládí, jiní hráli hry a postupně se všichni trousili do spacáků.

Ráno pak na skauty čekala kratší výprava, jejíž trasu si mohli zvolit sami. Zadány byly jen záchytné body, na kterých bylo možno plnit úkoly, cíl cesty a samozřejmě mezní čas, do kdy se na cílové stanoviště musí dopravit. Na výpravu se obě družiny vydaly samostatně pod dohledem jednoho vůdce a každá si překvapivě vybrala jinou trasu. Více úkolů se podařilo splnit Krahujcům. Na cílovém stanovišti pak každá s družin zakopala svoji zakládající listinu s podpisem všech členů. Na ohýnku jsme si pak opekli buřty a kolem poledního se pomalu navrátili do klubovny, uklidili a rozloučili jsme se.

ČÁRA

Skautská víkendovka v Klatovech

Měsíc listopad u skautů tradičně patří víkendovce. Po loňské cestě až do dalekých Roztok a předloňských Karlových Varech jsme letos měli menší problémy se sehnáním vhodné základny, ale nakonec nám útočiště poskytli klatovští skauti. Na přeštickém nádraží se sešlo 10 skautů v doprovodu Vikyho, Pandy a méj maličkosti. Hned ve vlaku pak každá z družin dostala zadání prvního úkolu z krátké etapovky Hledání kamene mudrců, která byla na tento víkend připravena. Z vlaku jsme se pak již za tmy přesunuli prakticky přes celé Klatovy do našeho víkendového útočiště, kde jsme již byli očekáváni jedním z místních skautů, který nás provedl. Dlouho jsme nelenili a

ihned vyrazili do města, kde na skauty v místním parku čekala noční etapa, ve které se vydali po stopách tajemného vetřelce. Ve večerních hodinách se pak všichni s povděkem vrátili zpět do kluboven a postupně se ukládali ke spánku, jelikož druhý den na nás čekala náročná výprava.

Ranní vstávání bylo pro některé náročné, protože dlouho do noci hráli hry na svých herních konzolách, ale nakonec to každý zvládl. Posnídali jsme a vyrazili směr Kokšínský hrádek, tentokrát ovšem z opačné strany, než je naše obvyklá cesta z Příchovic. Cestou jsme se ještě zastavili v pekárně a pak již opustili Klatovy do krásné podzimně

zbarvené přírody. Počasí nám přálo, ani horko, ani zima a na déšť to taky nevypadalo. Cesta probíhala hladce, zahráli jsme si několik her a splnili pár etap. První komplikace se objevili těsně před Kokšínským hrádkem, jelikož poslední úsek naší cesty byla turistická trasa kvůli honu uzavřena. Žádná alternativa po cestách neexistovala, a tak jsme si to namířili rovnou přes luka k řece a dál podél ní. Byli jsme rádi, že jsme ceduli, která nás u cesty vlastně upoutala úplně náhodou, respektovali, protože celý les byl obestoupen myslivci a zaznívaly výstřely. Trošku nás znepokojil divočák, který několik set metrů před námi proběhl linií myslivců a pelášil do krajiny. Nakonec jsme úspěšně dorazili k hrádku, avšak nastala další komplikace. Ohniště, kde jsme plánovali poobědvat, bylo obsazeno právě myslivci. Pokračovali jsme tedy dále na Švihov a ohýnek rozdělali na vhodném místě u řeky, těsně před městem. Další plán zněl jasně. Ve Švihově nasednou na vlak a zpět do Klatov. Bylo však ještě velmi brzy, a tak jsme se rozhodli pro přídavek a pěšky, cestou necestou (nakonec po chvilce váhání cestou) se vydali dále do Točnicku s tím, že musíme dorazit do dvou hodin, abychom stihli plánovaný vlak. Stihli jsme to tak tak a unaveni si posedali na nádraží v Točnicku. Za chvilku zde byl první vlak. Zahoukal, strojvůdce zamával a jel dál. Nevěřicně jsme ho pozorovali, ale s tím, že vlak vypadal poněkud „cize“ a „německy“ jsme se rozhodli čekat dál. Stále se nic nedělo. Panda se tedy rozhodl zavolat Frenkymu, aby ověřil, zda vlak měl skutečně jet. Frenky byl však právě na cestě do Plzně, ale ujistil nás, že tento vlak kolem něj právě projel v Chlumčanech, že má zpoždění a že určitě dorazí. Čekali jsme dále. A po několika desítkách minut skutečně dorazil. Opět zahoukal. Opět zamával. Opět nezastavil. Opět jsme nevěřicně zírali. Ponořili jsme se tedy do místního řádu a ejhle, skutečně zastavit neměl. Další vlak měl jet za hodinu a vzhledem k tomu, že byl svátek, jsme si ověřili, že jede v neděli i ve státem uznávané svátky. Vydali jsme se čekat do místní hospůdky, ohřát se, dát si čaj, limonádu, a když přišel náš čas, vrátili se na nádraží. Ale opět dlouho nic. Když už začínala být situace podezřelá, opět jsme se ponořili do jízdního řádu a všimli si jediných malých písmenek, která s tímto vlakem souvisela. Vlak sice jede ve státem uznávané svátky, avšak nejede 17. listopadu. A kolikátého že bylo? Právě 17. listopadu. Další vlak měl jet až za dvě hodiny, a tak padlo

statečné rozhodnutí vrátit se až do Klatov po svých. A skauti to opět zvládli, a konečnou cifru blížící se k 30 kilometrům nám ani nevěřili. Je vidět, že už jim takové cesty nedělají problém (loni v Roztokách jsme si naložili dokonce ještě více). To my jsme na tom byli hůře.

Večerní program byl pak věnován odpočinku. Procvičili jsme si rétoriku, kdy si každý vylosoval jedno slovo (např. cihla) a jeho úkolem bylo o tomto slově či věci mluvit co nejdéle bez přestávky. Výsledky byly různé. Od necelé minuty až po nejlepší výsledky, které dokonce přesahovaly čtvrt hodiny. Druhá část pak byla mimická. Jedna ze skupin měla vymyslet povolání a zástupce druhé skupiny měl za úkol ho dvě skupině pantomimicky předvést. A bylo to opravdu tuhé klání, protože ani jedna ze skupin tu druhou nešetřila. Padala povolání jako správce vzduchotechniky či podnikový environmentalista (Prach by měl radost). Únava však byla velká, a tak se postupně všichni zavrtali do spacáků.

Nedělní dopoledne patřilo poznávání města. Po snídani jsme uklidili klubovnu a vypravili se do místních zrekonstruovaných katakomb. Expozice byla velmi pěkná. Někteří ji prolétli v rychlosti a

pak v místním minikinu sledovali dokumentární filmy, které se věnovaly právě katakombám. Mně a Pandovi trvala prohlídka déle. Skauti však byli pozorní, protože dokázali správně odpovědět na téměř všechny zálučné otázky týkající se exponátů a katakomb, které jsme jim pokládali cestou zpět do kluboven. Zde jsme již jen posbírali bagáž, absolvovali dlouhou cestu na nádraží, „vybílili“ místní automat na sušenky a za hodinu jsme se již loučili na přeštickém nádraží.

ČÁRA

Vánoční výprava

Osm skautů společně se mnou, Vikym a Šatem se již tradičně na Štědrý den vypravilo na krátkou dopolední vycházku do lesa ke krmelcům. Počasí bylo snad spíše jarní než zimní a někteří odkládali i své bundy. Cesta rychle ubíhala a zanedlouho jsme byli u krmelců, kde každý rok necháváme zvířátkům nějakou tu štědrodenní nadílku. Poté jsme se přesunuli na naše tábořiště, kde jsme mohli obdivovat krásný přístřešek s kamny, který zde vybudovali odlskauti. Rozdělalí jsme oheň a „zlatoprasátkáři“ si opékali jablka, my „uzenáři“ tradičně buřty. Následoval rychlý návrat a těsně před polednem jsme se u klubovny rozešli, natěšeni na to, co nás večer čeká pod stromečkem.

ČÁRA

Rádcovský kurz

Sobota 24. 11. a neděle 25. 11. byla klubovna příchovických skautů vyhrazena vzdělávání. Skupinka nejstarších skautů a skauetek a nejmladších roverů a rangers se sešla, aby pronikla do tajů vedení družin a přípravy skautského programu. Své zkušenosti jim zde byli

připraveni předat ať již současní vůdci a vůdkyně oddílů, tak i další členové střediska, kteří s radostí přijali pozvání se této akce zúčastnit. Celá sobota byla věnována pelotonu přednášek. Nechyběla metodika, hry, bezpečnost, zdravotvěda, skautská idea ani psychologie. Program byl na odregování proložen několika hrami a večer byl pak věnován relaxování. Při příjemné hudbě skupinky pouze za použití barev a svých vlastních prstů tvořily neotřelé malby na téma „přátelství“. S nocí přišla

noční hra. Zde si všichni prověřili svoji fyzickou zdatnost a orientaci a úspěšně z německého území pomocí vystřelené světlice lokalizovali a uzmuli náhradní vysílačku.

Nedělní ráno byl budíček netradiční. Rychlý budíček s pouhou minutou na oblečení a srazem venku. Z rozcvičky však nakonec sešlo, protože nedaleko klubovny byla připravena simulovaná autonehoda. Někteří reagovali pohotově, jiní méně, ale společnými silami se situaci podařilo vyřešit. Dopoledne bylo věnováno praktickým zkouškám. Malé skupinky dostaly za úkol připravit program pro svoji vlastní kategorii nebo pro kategorii, se

kterou pracují, a to v různých situacích – schůzka, víkendovka, táborový den či výprava. Nutno všechny pochválit, jelikož jejich výstupy byly velice zdařilé, a ti co vydrželi až do konce, rádcovský kurz zdárně absolvovali. Nám už zbývá pouze doufat, aby tato opravdu jen malá ochutnávka z toho, co vedení družin nabízí, někoho upoutala a již toto léto mělo naše středisko opět po dlouhé době své zastoupení na rádcovských či čekatelských kurzech.

ČÁRA

PŘEDVÁNOČNÍ SPANÍ SKAUTEK

Kvapem se blížily Vánoce a s nimi tradiční středisková besídka. Skautky předbesídkové přípravy nepodceňují a proto si naplánovaly spaní v klubovně, jehož hlavní náplní byl především nácvik scénky. V pátek v sedm se do klubovny začaly scházet skautky a s nimi pařez. Následovalo rychlé převlečení do kostýmů loupežnic a loupežníků, sultána a rádců, spanilé princezny i drsného drvoštěpa a pak vytrvalé pilování pěkné české pohádky Lotrando a Zubejda až do desáté hodiny večerní.

Herečky se opravdu snažily a odměnu si zasloužily- přijela pizza a ne jedna 😊. Zbytek večera se nesl v duchu odpočinku a hlavně her, které byly v režii samotných skautek. Každá dostala prostor 10 minut na realizaci své hry nebo aktivity. Herní hodinka a půl

rychle ubíhala, že jsme si v zápalu her ani nevšimly, že je po půlnoci. Před spaním jsme si ještě za svitu svíčky povídaly o všem možném a postupně usínaly. Ráno jsme ještě sehrály předgenerálku pohádky a rozešly se domů.

P.S. Na lednové schůzce jsme koukaly na video naší scénky z vánoční besídky a upřímně se pobavily :D :D :D

Za herečky Skřítek

Vánoční výprava vlčat

Letošní štedrodolední výprava vlčat byla netypická především počasím, které bylo spíš jarní než zimní. Sníh na Štedrý den je už bohužel v našich končinách spíše raritou, letošní teploty okolo 9°C byly ale opravdu rekordní. Před klubovnou se sešlo v 9:00 osm vlčat, Koza, Rajče, Prach a Prachovka a vyrazili jsme tradičně ke krmelci na Ticholovci u Třešňovky. Ten jsme po okraj zaplnili zrním, chleby, kaštany a dalšími pochutinami. Nedaleký strom jsme ozdobili jablíčky a

za prskání prskavek jsme si společně zazpívali koledu, abychom alespoň trochu navodili vánoční atmosféru v tomto nevánočním počasí. Ještě společná fotka u krmelce a vyrážíme kolem Ticholovce zpět. Abychom se trochu protáhli, zahrajeme si ve dvou teamech na „kradení vlajky“. Před klubovnou se rozloučíme s přáním vše nejlepšího do nového roku.

Koza

Brčálník

V pátek odpoledne dne 26. 10. se jedenáct roverů sešlo na přeštickém nádraží. Jmenovitě to byli: Čára, Čudla, Rajče, Maggy, Voko, Zvěd, Křoví, Špunt, Nudle a Kuba a já (Johnny). Nastoupily jsme do vlaku a vyrazili směr Brčálník. Cesta uběhla za neustálého hovoru rychle a za tmy jsme dorazili na Brčálník. Sice jsme si neviděli ani na špičku boty, ale za chvíli jsme byli v chatě. Tam jsme s potěšením zjistili, že jsou pro nás vyčleněny 2 pokoje místo jednoho, takže jsme měli dost místa. Očekávali jsme, že večer strávíme s písničkami od zdejší country skupiny. Nakonec jsme všichni seděli u stolu pro čtyři a písniček jsme moc neslyšeli, ty jsme měli vynahrazený vtipy od místních. Pro většinu z nás utekl večer v poklidu, ale ne pro všechny. Špunt měla menší nehodu na záchodě a vytopila půl chalupy. Naštěstí někdo schopný vypnul vodu a problém vyčkal na řešení do rána.

Ráno jsme více či méně ochotně vstali s očekáváním těžké práce. Čekalo na nás totiž štípání, skládání a uklízení dřeva. Navíc nám práci ztěžoval padající sníh. Rozdělili jsme se a v deseti (Rajče musel spravit záchod) nám dřevo pěkně ubývalo. Za čtyři hodinky jsme byli hotovi a celý mokrý jsme se těšili na odpočinek, který nám ovšem překazil majitel chalupy, protože jsme jim ještě musely pomoci odnést sádrokarton a dřevotřísku. Poté jsme se už konečně jali odpočívat. Zvěd s Křovím odjeli dříve a my ostatní jsme v pozdním odpoledni vyrazili ve sněhu na vlak domů.

Myslím, že to byla vydařená akce a může nás hřát to, že jsme si vypracovali pobyt ještě na jednu akcičku někdy v zimě.

Johny

ZÁVOD TŘÍ VRCHŮ

Je 2. 11. 2012 a já vyzvedávám Rajčeho a Čáru. Je poměrně zima, a proto si čekání na bratra Pracha jdeme zkrátit do restaurace Peklo. Já jsem poněkud nervózní, protože cestu do obce Volary, kam míříme, pojedou poprvé a nevím, jak dlouho nám bude trvat. Už teď máme zpoždění, které se načte o dobu, na kterou budeme na Pracha čekat, a pokud nedorazíme do určité hodiny, nebudeme mít garantovaný spací flek. Kleju. Rajče je v klidu. Čára se usmívá. Zatímco sedíme, opakujeme si s Čárou dva úkoly, které jsme si stanovily a to: 1) dokončit a 2) umístit se lépe než Rajče a Prach. A o co že jde? Pro ty, kteří náš střediskový časopis nečtou pozorně anebo vynechávají některá čísla, popřípadě pro ty, kteří jej drží poprvé, bych měl zopakovat, co znamená zkratka Z3V.

Z3V (Závod tří vrchů) je extrémní závod dvojic. Úkolem přihlášených dvojic je pouze za pomoci mapy, buzoly a vlastních orientačních smyslů (a nesmyslů) projít stanovenými body, z nichž tři leží na dopředu nespécifikovaných kopcích (chcete-li vrších či horách). Každé stanoviště je doplněno o úkol, na kterém sbíráte body, které se vám pak převádějí do časové penalizace k čistému času na trati. Úkoly mohou být různé. Od typických pohybových „rajčovín“, přes šifry a logické úkoly až po lana a překážky.

Cíle si kladou dvojice různé. Někteří přijedou na lehkou a celou trasu odběhnou. To jsou ti, kteří na to celý rok trénují a mají za sebou jiné podobné závody (například Beskydskou sedmičku). Další mají za

cíl dokončit a umístit se co možná nejlépe, ale neplánují běhat. Pak jsou tu ti, kteří chtějí alespoň dokončit. A také ti, kteří si chtějí něco vyzkoušet. A mezi ty jsem se řadil já s Čárou. Nejsme nijak zvlášť trénovaní, ale přeci jen, jeden ročník již máme za sebou a nejsme másla. Proto jsme si stanovili cíle, které podle našeho názoru odpovídali našim reálným šancím. O tom dále...

Prach konečně přijíždí, nakládáme výbavičku a již si to štrádujeme směr Volary. Cesta ubíhá poměrně svižně a my v družném hovoru plánujeme, jak to všechno zítra zvládneme a pak půjdeme na věču. Po příjezdu do Volar a krátkém hledání tělocvičny jsme se ubytovali, registrovali, vybrali si čísla a vyrazili do městečka na večeri. Zapadli jsme do zajímavé špeluňky. Večeře byla zajímavá. Zajímavá a ne příliš chutná. Gumové knedlíky, guláš nevýrazné chuti... Ale přesto posílení jsme se vydali spát, abychom přežili časný budíček. V tělocvičně se ovšem příliš spát nedalo. Lidé jsou různí a velice hlasití, neustále šustí, povídají, dupou a podobně. Naopak potěšující bylo shledání s Ježou, který byl ve dvojici s jedním bratrem ze střediska Dnešice a nedá se říct, že by patřil k nejtišším. Přes probdělou noc jsem uvítal budíček jako lepší alternativu k zírání do stropu.

Po budíčku proběhlo rychlé dobalení, protření očí, obléknutí do správného oblečení, vyšli jsme před tělocvičnu, seskupili se do dvojic, dostali první bod a vyrazili. My s Čárou jsme se přidali k zástupu lidí a šli s nimi jako ovečky. Udělali jsme dobře. Postupně jsme začali předcházet pomalejší dvojice a účinným hledáním v mapě se nám podařilo zkrátit si cestu na možné minimum. Rajčeho s Prachem jsme zanechali za námi. Již první bod byl kopec, který se zdolával poněkud obtížně, neboť na jeho vrchol vedla strmá cesta plná mokrého listí a oslzlých kamenů a hrozilo zranění kotníků či natlouklý nos. Nahoře proběhla rychlá hydratace, přihlášení se stanovištním servisákům a luštění prvního úkolu. Z uvedených obrázků jsme měli poznat přísloví. Inu, nevedlo se nám příliš dobře, ale přece jen jsme něco uhádli. Dostali jsme další bod a již mazali dolů z kopce. Na cestě jsme potkali naši druhou dvojici, která teprve lezla nahoru. Parádička, mysleli jsme si, už je máme. No, nebylo tomu tak úplně. Další část trasy probíhala pouze po asfaltu. Nic krásného pro naše klouby, ale přesto se to dalo a asi v polovině jsme vytáhli trekové hole. Když jsme zjistili, o kolik

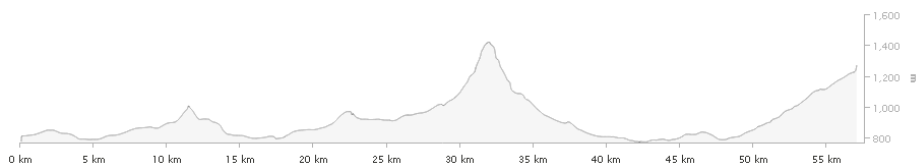
ulehčují nohám, proklínali jsme se, že jsme je nezačli používat dříve. Na dalším stanovišti u starého kanálu na splavování dříví nás čekal krátký odpočinek v podobě čekací doby a další úkol. Tentokrát nám byly svázaný ruce, do úst vloženy pingpongové míčky a byli jsme vysláni na trať. Trať byla malý prostor s obrázky a úkol byl lehký, ačkoli nám dalo pořádně zabrat, než jsme pochopili, co se po nás chce. Rychle sbalit, utáhnout boty, pozdravit se s Rajčetem a Jindrou, kteří právě dorazili a šup. Další cíl? Plechý.

Tahle část cesty se podepsala na našem následujícím výkonu nejvíce. Převážně asfalt mne nutil nadlehčovat bolavé koleno, čímž jsem si postupně odrovnal pravý kotník. Každý krok mě bolel, ale přesto jsme se s vyšplhali až na Plechý. Musím zde napsat, že Čára se zachoval jako skvělá podpora, a byť musel být zklamán ztrátou tempa, ani slovem si nepostěžoval a ochotně dělal přestávky a pauzy. Bohužel, tady jsme zvolili špatnou, delší a obtížnější trasu, a proto jsme zjistili, že náš náskok na Rajčeho a Pracha se vytratil. Krátký úkol na Plechém spočíval v lovení papírových ryb s pomocí prutu. Z Plechého jsme vyrazili společně s Prachem a Rajčetem.

Narůstající bolest v kotníku mne pomalu ubíjela a já si začínal uvědomovat, že je to už nyní jen o vůli a že kdybych nechtěl zklamat Čáru, už jsem to vzdal. Postupovali jsme pomalu dál. Stále asfalt. Asfalt, asfalt a až na výjimky asfalt. Bolest. Rajče s Prachem nás předehnali a ani pak mi Čára nenadával. Postupně jsme se dobrali na stanoviště s loděmi a spočítali míčky. Následně jsme si dali polévku v přílehlém hostinci a doplnili hydratační vaky. Potkali jsme zde opět naši druhou dvojici.

Asfalt a další asfalt. Začínali se na nás projevovat znaky únavy, ale postupovali jsme dál, a zkracovali jsme tak nyní, byť jsme to zatím nevěděli, zkracovat náskok Rajčeho a Jindry. Co nám k tomu pomohlo? Ibalgin, který s sebou měl Čára možná zabral, ale hlavně můj kotník začal být necitlivý. Bohužel, ozvala se Čárova kolena. Zkracovali jsme pauzy a pokračovali. Před námi se objevil vstup do vojenského prostoru Boletice. Asfalt do kopce. Paráda. Jdeme a potkáváme Ježu. Vrací se z dalšího stanoviště a nadává. Že je poslali ještě na další kopec, že to táhnou sto kilometrů a kdoví co ještě. Naše morálka se pomalu láme. Doháníme Pracha a Rajčeho. Rajčeho kolena jsou na tom ještě hůře než

naše, ale přesto postupujeme dál. Teď je to jen o vůli. Chceme dojít alespoň na další vrchol. Po čase to Rajče s Jindrou vzdávají a volají si servis vozidlo. My ne. Za každou cenu jsme rozhodnutí dojít alespoň na další vrchol. Pomalu se stmívá, ale krajina kolem nás je krásná. Oceňujeme, že správa vojenského prostoru umožňuje turistům vstup. Přelézáme pár kopečků, na nichž nepříjemně fouká. Klejeme. Ten další bod už tu přece musí být. Počítáme kroky a zase klejeme. Je tma. Pokračujeme dál, bolest zcela ustoupila, necitlivost. Fyzická apatie. Jdeme dál. Zpoza zatáčky se za námi vynořuje dodávka. Jedná se o naše servisní vozidlo a v něm sedí Prach s Rajčetem. Řidič se nás ptá, jestli to vzdáváme a chceme vzít. Odpovídáme, že ten další zatracenej vrchol chceme zdolat a pak se uvidí. Oni že se tam zdrží, tak si to tam můžeme rozmyslet.

Výškový profil trasy (posledních 10 km chybí-došla baterka 😊)

Konečně zpozorujeme rozhlednu na dalším vrcholu a plni nového nadšení k ní vystupujeme. Nadšení opadá. Dalším úkolem je vybíhání schodů. Úkol plníme, aby se nám stanoviště započítalo. Rozvažujeme možnosti. Já, kterému kotník, nárt i kolena zcetitlivěly, chci jít dál. Čára nechce. Chvilka diskuse a nakonec využíváme možnosti to vzdát to a usedáme do dodávky. Cestou zpátky si libujeme, že jsme udělali dobře, když jsme to vzdali. Cesta i autem je strašně dlouhá. V autě se naše končetiny rozbolavěly a v tělocvičně já již skoro nemůžu chodit. Již zde sedí Ježa a spolu s Jindrou se domlouváme, že zaskočíme na večeri. Vybrali jsme jiný podnik než den před tím. Skoro nemůžu jít. Chodím jako kachna. Ráno po budíčku zjišťujeme, že před námi bylo už jen jedno stanoviště. Říká se, že ráno je moudřejší večera. I my jsme ráno moudří. Měli jsme jít dál. Shoda náhod, která nás svedla dohromady s Ježou, jeho soud o délce tratě a setkání s dodávkou na rozhledně připravili živnou půdu ke vzdání se. Ovšem samo rozhodnutí bylo naše. Pro necvičeného Závodníka je Z3V zejména soubor s vůlí a

souboj sama se sebou. A my, k naší hanbě, musím připustit, že tentokrát jsme ten souboj prohráli. Ale bereme si z něj poučení a v duchu Arnolda Schwarzenegera prohlašujeme: „My se vrátíme!“ Příští rok je náš.

Čudla

OLDSKAUTI-chata Zvonička

Tak už se stává tradicí, že si oldskauti společně se svými vláčky a světluškami vyrazí někam na víkend. Tentokrát se našim útočištěm stala chata v CHKO Český les v osadě Karlova Hut' pod názvem Zvonička. A jelikož měly děti prázdniny, tak někteří vyrazili už ve čtvrtek. Měli jsme připravený pěkný program, těšili jsme se hlavně na bobry v Lesné u Tachova a na návštěvu zříceniny hradu Přimda.

Najížděli jsme postupně podle toho, kdo jak mohl utéct z práce. První na chatu dorazil Wiky s rodinou, pak já (Bedlák) s dětmi, pak

~ 20 ~

Kamil s dětmi (Yetti dorazila až druhý den večer) a Hnída s dětmi (ta měla i děti své sestry). Druhý den dorazil Kofič s Bopem také s dětmi.

V první řadě jsme se postupně ubytovali a potřebovali jsme tu chatičku taky vytopit. Vyrazili jsme tedy do nedalekého lesa a porazili pár soušek. Ty jsme společnými silami dopravili k chatě, kde jsme je dál zpracovali, aby se vešli do krbu. V krbu se Kula snažila rozdělat ohýnek, ale musela rychle otevřít okna, abychom se neudusili. Když jsme to od lesa viděli, mysleli jsme si, že chytla celá chata, jak se kouřilo z oken. Ale když se krb ohřál a zjistili jsme, jak správně přikládat, tak už to bylo dobré.

Po tomhle všem, jsme se začali srocovat v kuchyni, která byla moc pěkně zařízená. Snažili jsme se postupně všichni navečeřet, občas to vypadalo, že se nenají nikdo, ale nakonec každý dosáhl svého.

To víte, tolik lidí najednou a všichni mají hlad... Jsme rádi, že se nikdo nezranil. Kula s Hnídou se snažili zabavit děti, což se jim dařilo. Děly různé pohybové hry a taky kreslily. Hrál se i na kytaru a zpívalo se. My starší jsme odpočívali, plánovali program na druhý den a později hrál Wiky taky na kytaru. Postupně jsme ukládali děti ke spánku a nakonec došlo i na nás. Už jsme se těšili na ty bobry.

Druhý den jsme se po snídani začali balit na výpravu. Navolil jsem na mé navigaci směr Lesná u Tachova a vyrazili jsme. Chvíli jsme se před Tachovem motali, protože mi ta navigace chtěla nasměrovat do Lesné asi vzdušnou čarou...nakonec jsme přeci jen dorazili na místo. V Lesné jsme chvíli hledali začátek naučné stezky a mohly jsme vyrazit. Po pár krocích nás ale zradilo počasí, zatáhlo se a začal se sypat mokrá sněh. Nejdřív jsme si říkali, že nejsme z cukru, že to dáme, ale vzhledem k tomu, že šly s námi i děti, jsme to vzdali. Škoda, měli jsme po bobrech a zrušili jsme i zříceninu. Nasedli jsme do aut a odjeli do Tachova. Tam jsme navštívili zdejší muzeum, což bylo taky zajímavé, a jelikož na nás šel hlad, zamířili jsme do restaurace na oběd. Pak jsme se vydali na zpáteční cestu s tím, že navštívíme ještě osadu Diana, kde se nachází lovecký zámek. Je to kousek od hraničního přechodu Železná, ale jak bylo nasněženo, tak jsme tam cestu nenašli. Rozhodli jsme se pro návrat na chatu, připravili jsme opět dřevo na topení a těšili se na večer. Měl dorazit ještě Paka s rodinou. A opět začal boj o místo v kuchyni- vše dopadlo dobře, každý se nasytil a když byla kuchyně

volná, začal dělat Kamil svoji specialitu – pečený bůček s nádivkou. Tahle dobrota byla připravena na pozdější večeři a byla úžasná. Stále jsme ale vyhlíželi příjezd Paky, který už tu měl dávno být. Pak si ale někdo všiml, že už potřetí kolem chaty projelo nějaké auto – no jo, byl to Paka s rodinou, trochu bloudil. Večer se opět hrálo a zpívalo.

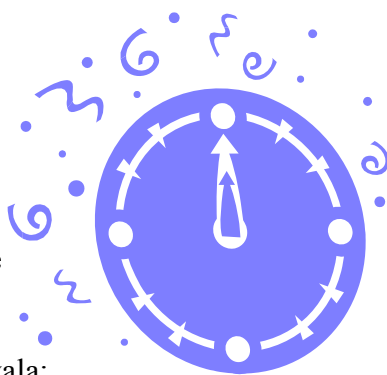
Ráno jsme se probudili do zasněžené přírody, přes noc napadlo pár centimetrů sněhu, což ocenily hlavně děti. Na dnešní den jsme připravili pěší túru po okolních lesích, hráli jsme různé hry a docela jsme se prošli. Musím vyzdvihnout hlavně výkon Terezky a i ostatních dětí-zvládly to na výbornou.

Po návratu na chatu se děti připravovaly na diskotéku a pak nám ukázali jejich taneční umění. Vystoupení se jim moc povedlo. No a odpoledne přijeli ještě Šat s Martinem a Jitkou, na které jsme se těšili. Šat přivezl ptáka v pytlí a před všemi zraky ho vypustil – byl to sokol. Den rychle utekl a večer se opět hrálo a zpívalo. Ráno po snídani jsme se začali pomalu balit, uklízet chatu a připravovat se na odjezd. Před odjezdem si děti udělaly několik sněhuláků. Následovalo pár společných fotek a rozjeli jsme se k domovům. Celkem nás bylo 25 a byl to opět povedený víkend s partou dobrých kamarádů.

Bedlák

Oldskautský silvestr

Na závěr roku 2012 se i tentokrát podařilo domluvit oslavu silvestra na poslední den v roce, a tak se 31. prosince večer scházíme v klubovně v počtu 15 účastníků. Stůl se plní dobrotami. Abych vás trochu inspirovala:

pečené vepřové kolínko od Kulky, tataráček od Frenkyho, vaječná tlačinka od Bopa, chuťovky, chlebíčky obložené talíře s ovocem a zeleninou, no prostě hostina na závěr roku jak se sluší a patří.

Ke správnému silvestru však nesmí hlavně chybět dobrá nálada a té bylo dost a dost. Večer utíkal jako voda při písničkách, povídání a soutěžních hrách připravených Frenkym a Janou. Myslím, že jsme se všichni moc dobře bavili. Škoda, že už nezbyl čas na hry od Kulky. Ty si určitě dáme na nějaké schůzce v novém roce. Půlnoc přišla velmi rychle, a tak nastala chvíle na přípitek, přání do nového roku, nechyběl ani ohňostroj. Ten se teda fakt vyvedl. Za to patří dík všem zúčastněným „ohňostrojcům“. Nový rok jsme si ještě nějakou hodinku užívali při písničce a před rozchodem domů se domluvili na polední novoroční setkání v klubovně. Toto se začíná stávat velmi pěknou tradicí.

Laka

Návštěva paní Stuchlové

V předvánočním čase navštívili zástupci našeho střediska Laka, Viky, a Pard paní Stuchlovou, která je v současné době v domově pro seniory v Letinech. Kromě malého dárku jí také přinesli ukázat fotky tábořiště na Březníku. Paní Stuchlová totiž pozemek na Březníku našemu skautskému středisku před lety darovala. Návštěva jí velmi potěšila a radost měla i z toho, jak se nám daří její dar zvelebovat a využívat.

Koza

Světlušky se i letos s nadšením zapojily do Tříkrálové sbírky. Během prvních lednových dnů obešly Příchovice a podařilo se jim vybrat 9 278 Kč. Je to téměř o třetinu více než vloni, z čehož máme velkou radost.

Protlak– časopis střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **redakční rada:** Skřítek(skautky),
Rajče(RR,vlčata),Kiki(světlušky), Čára(skauti),Laka(oldskauti)

kontakt:Josef Volf,Příchovice 237,Přeštice 33401,volf.jo@gmail.com

vyšlo: 1.2.2013 **neprodejné** <http://prichovice.skauting.cz>